

דרך צליחה

פתאום באמצע החיים קם אדם ומחליט לצלוח את תעלת למאנש. וגם מצליח. סיפורה של הקבוצה הישראלית הראשונה שחצתה את תעלת למאנש במשחה שליחים

עמי גינזבורג |

כך לשחייה חורפית בים התיכון מול חוף הצוק בתל אביב. כך הוא מיסיונר של שחייה בים הפתוח. הוא עצמו החל לשחות רק לפני כשבע שנים. לפני כארבע שנים, עבר השתלמות בארצות הברית אצל טרי לובלין, ממציא שיטת Total Immersion II, - ולאחריה חקם בישראל בית ספר ללימוד השיטה.

טוטאל אימרו'ן ("שבילה מוחלטת") היא שיטת שחייה המג תאפיינת בתנועות ארוכות ורפיונות שמצריכות מהשחיין מעט מאוד אנרגיה. הטריק המרכזי כאן הוא "הפחתת הגרר" של הגוף במים באמצעות דחיפת הראש ובית החזה פנימה והרמת הרגליים לקו המים. סגנון שכזה, מסביר כך, הוא המתאים ביותר לשחייה למרחקים ארוכים. בשנה האחרונה אירגן כך שני מריטונים כאלה: צליחת הכנרת לאורך (21 קילומטר) ומרתון של 30 קילומטר שנפרשים על פני שלושה ימים רצופים בכנרת, בים התיכון ובים סוף. "יש לנו מזג אוויר נהדר ו-190 קילומטר של קו חוף", נוהג כך להזכיר לי מדי פעם. "מי שרוצה יכול לשחות כאן בים כל השנה".

כבר במפגש הראשון שלנו הצהיר בפני כך שהוא מתכנן לצלוח בתוך כשלוש שנים את תעלת למאנש. למה? הקשיתי. "כי זה האורסט של המים הפתוחים", ענה לי. כמה ימים לאור מכן שאל אותי אם ארצה להצטרף לתחרות של 26 קילומטר באגם ציריך. התעלמתי מהשאלה. כחודש לאחר שהתחלתי לשחות במי הים הקרים של החורף, שלח לי כך מייל בוז הלי-שון: "מכיוון ששחייה באגם ציריך בשווייץ לא רלוונטית יותר (פיספסנו את ההרשמה), אנחנו משתעשעים במחשבה לשחות שליחים בתעלה. המישה אנשים, כל אחד ישחה כשבעה קילומטר טריים במשך שעות יחידות במי התעלה הקפואים. זה אהלה ניי-סיון, נותן להבין איך מרגישים באתגר האמיתי וגם חוויה הרבה יותר שפוייה. אנחנו מתכננים לעשות את זה בספטמבר הקרוב. יש לזה לא מעט עלויות. אתה בעניין?"

עד אותו יום הניסיון שלי בשחייה בים הפתוח הסתכם בחי משהישיה אימונים. הטמפרטורה בים התיכון נעה או סביב 19 מעלות, והקפדנו לשחות רק בימים יפים ובהירים כשבחוף שמש נעימה ומלטפת. שחייה במי התעלה הבריטית בקור של 16-17 מעלות נראתה כל כך רחוקה, שבלי לחשוב יותר מדי עניתי בחיוב. ביני לביני לא האמנתי שהסיפור הזה בכלל יצא לפועל.

אבל הימים חלפו, תהליך ההרשמה התקדם, הבריכות הרי פואיות הגדרשות בוצעו, ומקץ כמה שבועות קיבלנו אישור רשמי מ-CS&P אחת משתי התאגדויות שמלוות את הצולחים בתעלה - שיש לנו מקום פנוי לצליחה בסוף ספטמבר. מלבדי (45 ומלבד כך (41) נמנו עם חברות הצולחים עוד שלושה שחינים חובבים: שלמה אמיתי (56), בעל משרד מהנדסים עצמאי

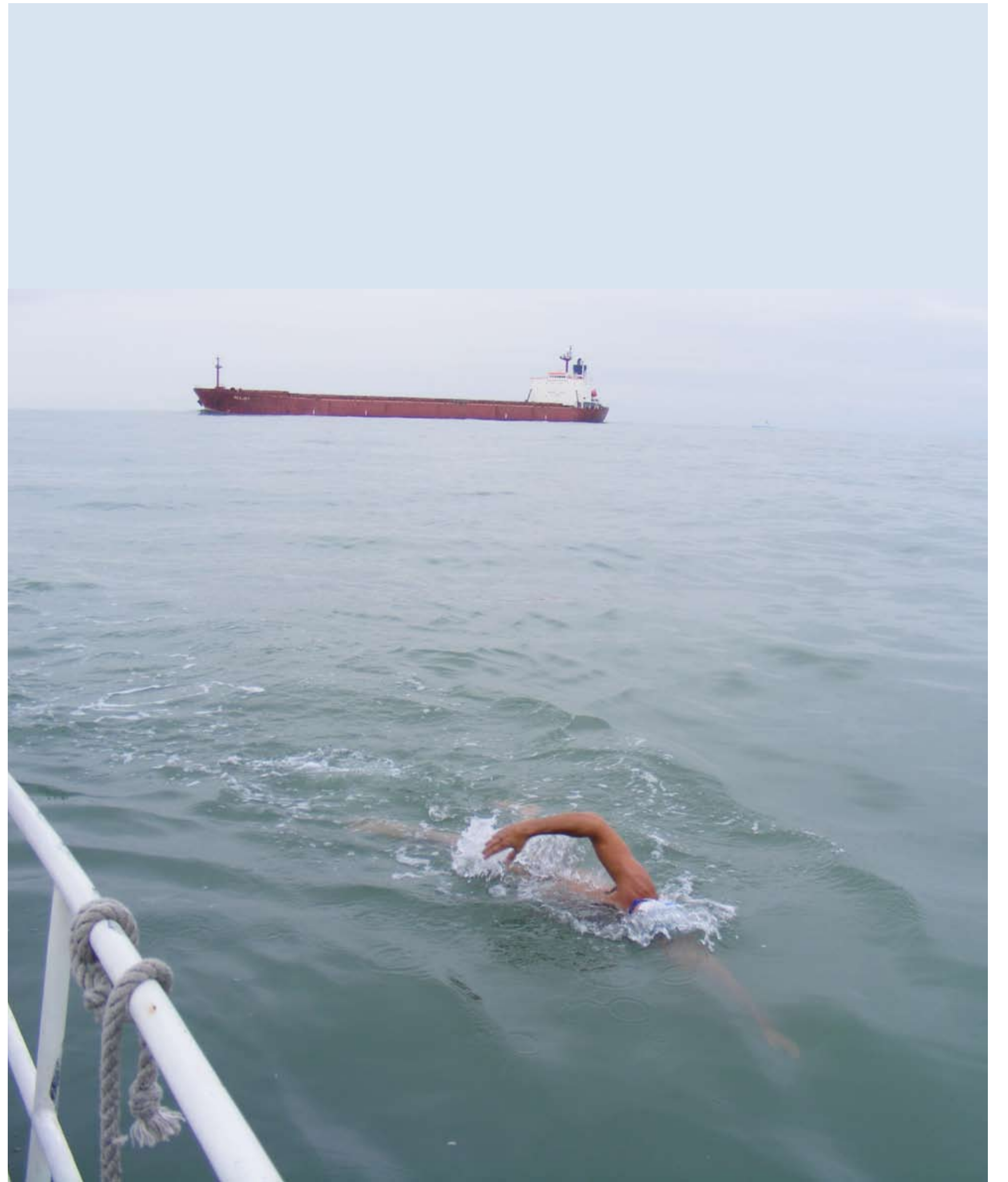
ב-12 באוגוסט 1875 נכנס מתינו ווב למים בחוף האנגלי והחל להתקדם בשחייה קצובה. מזג האוויר הנורא והגלים הפוערים אילצוהו לנטוש את המאבק בשרק 12 קילומטר מפרידים בינו לחוף הצרפתי. "ווב לא אמר נואש. ב-24 באוגוסט, בשעה אחת אחר הצהריים קפץ ווב המיימה מריצה האדמירלים בדובר והחל במבצעו הקשה. מזג האוויר שבה התאכזר אליו בניסיון הראשון, היה הפעם נוח. גשם קל טיפף לסירוגין. ווב המשיך להתקדם בנקטו כל הזמן בסגנון החזה שכן סגנון החתירה היה בלתי יודע בזמנו".

במילים חגיגיות אלו מגולל מיכאל מרגולין בספרו "גיבורי ספורט" את צליחת למאנש הראשונה בהיסטוריה, ברצועת המים שמפרידה בין הממלכה הבריטית ליבשת הישנה. חמוש בכנר ים בלבד שחה ווב במי התעלה הקרים במשך 21 שעות ו-41 דקות עד שהגיע באפיסת כוחות לצדה השני. המרחק האווירי בין העיר דובר לחוף הצרפתי הוא כ-35 קילומטר. אבל בשל הורמים העזים ומחזורי הגאות והשפל, המרחק הכולל ששחה ווב נאמד בכ-80 קילומטר. "איני מאמין שבשנים הבאות יימצא אדם שיוכל לחזור על מבצע שכזה", אמר אז מושל העיר דובר בקבלת הפנים שנערכה לכבודו ווב. ואכן, חלפו 36 שנה עד שהצליח שחיין נוסף להתגבר על האתגר ולהשלים את צליחת התעלה מצד לצד.

צליחת תעלת למאנש נחשבת לאתגר סיבולת פיזי מהקשים בעולם. "האורסט של שחייה המים הפתוחים" כמו שמקורו בקרוואלו. ב-135 השנה שחלפו מאז הישגו של ווב חורו עליו רק כ-1,200 שחינים. לשם השוואה, פסגת האורסט נכבשה לראשונה ב-1953 על ידי מטפסי ההרים האמריקאים הילארי מניו זילנד ושותפו הנפלאי טנוינג נורגיי. מאז טיפסו לפסגת ההר הגבוה בעולם קרוב ל-4,000 בני אדם.

...

אני שוחה כבר שנים רבות להתנאי, ולמען שמירה על הכר שר. צליחת תעלת למאנש מעולם לא הופיעה אצלי כמשימה שמחכה לי. עד לפני כשנה כל מה שיריעתי עליה הסתכם בכתב בת ספורט ישנה שבה צפיתי כילד לפני הרבה שנים. כיכבה בה, ככל שאני זוכר, שחינית בריטית שמרחה על עצמה חומר שמר נוני כדי לעמוד בשחייה רצופה של כ-18 שעות במי האוקיינוס. אני זוכר שהיה לה קשה, היו שם דמעות, יותר מפעם אחת היא חשבה להפסיק, אבל בסוף היא הגיעה לחוף. הפי אנר. סוף. לפני כשנה, במהלך החורף האחרון, החלטתי להצטרף לגרי

חברי המשלחת פטרוויטס

בעיה שאורבת בצליחת שליחים היא מחלת ים, שבה לוקים שחיינים שמחכים על הסירה. "זה לא צריך להפריע", אמר לנו צולח שפגשנו, כשקופצים למים, מחלת הים עוברת"

שיום את המבצע כולו (ולכן מונה על ירדנו מיד לראש הקבוצה); עומר בר (52), נווט קרב לשעבר ואיש עסקים עצמאי; ואבישי טל (48), חבר ושותף קבוע לשירותי החורפיות בחוף הצוק.

זה עושים עם הקור

תעלת למאנש (- La Manche השרוול בצרפתית, או English Channel כפי שקוראים לה נתיני הממלכה המאוחדת) היא מיצר ים שמחבר בין האוקיינוס האטלנטי לים הצפוני. אורכה 560 ק"מ, רוחבה נע מ-240 ק"מ ועד 34 ק"מ במקום הצר ביותר - בין דובר באנגליה לקאלה שבצרפת. מי התעלה קרים. בתקופה שבה נהוג לבצע את הצליחות - בין מאי לסוף ספטמבר - הטמפרטורה היא 14-17 מעלות. שחיינים שמתערים לצלוח לבלים (צליחת סולו) מתכוונים לכך במשך שנים. בררך כלל מדובר על שנתיים לפחות של אימונים ייעוץ

דיים, שהחלק העיקרי בהם הוא הסתגלות לקור. שהות של 10-14 שעות במים קרים (הזמן הממוצע לצליחת יחיד) מחייבת הסתגלות ממושכת ומיוחדת. בשפה המקצועית קוראים לזה "אקלימיזציה". טמפרטורת הגוף היא כ-36.5 מע"ל. מי שאינו מורגל לשהות במים בטמפרטורה של 16 מעלות עלול להיקלע למצב של היפותרמיה - ירידה מסוכנת של חום הגוף עד כדי סכנת מוות. לא מעט צולחי למאנש הגיעו לסף היפותרמיה לפני שנשלפו מהמים.

צריך להרגיל את הגוף בהדרגה לשהות ארוכה במים קרים. ביום הראשון 15-20 דקות, בשני חצי שעה, בשלישי שעה, וכך הלאה עד שמגיעים לשהות של שש שעות לפחות ברציפות - הזמן הרשמי שנדרש כדי לקבל אישור לצליחת יחיד. השוהיה הממושכת במים קרים "מלמדת" את הגוף לרכיב את הים סביב האיברים החיוניים המרוכזים בליבה - הלב, הכבד, הריאות והכליות. את המחיר משלמות כפות הרגליים והידיים, שפחות או יותר מאבדות תחושה אחרי כמה דקות במים.

אנחנו פעלנו באקלימיזציה יס'יתוכנית. כיוון שמי הים בא רץ מתקררים בהדרגה במהלך החורף, בכל פעם שהלכנו לשהות נכנסנו למים בטמפרטורה נמוכה יותר. בחודפים "טובים" יכולה הטמפרטורה בים התיכון הישראלי לרדת עד ל-16 מעלות. אבל החורף של 2010 היה חם למדי ומלבד כמה ימים בודדים פכפי רואר, הטמפרטורה היתה כמעט תמיד מעל 18 מעלות. דרך נוספת וחשובה לא פחות להתגבר על הקור היא לעטות

על הגוף שכבת מגן טבעית. ובעברית: עוד ועוד אחוזי שומן. "אין שום דרך בריאה לעלות במשקל", הסביר לנו ג'ורדן וקס' מן, בנקאי וטריאתלט יהודי ניו-יורקי שפגשנו. "לשני החברים הכי טובים שלי בחודשיים האחרונים קוראים בן וג'רי". וקסמן המתין יחד איתנו בעיר דובר למזג אוויר גוח כדי לנסות צליחת יחיד בפעם השנייה. בפעם הראשונה שלו, שנה קודם לכן, הוא שחה 15 שעות עד שעצר נטול כוח שני קילומטרים מהחוף.

הישראלי היחיד שצלה עד היום את תעלת למאנש לברו הוא פרופ' איתן פרידמן. זה היה ביולי 93'. עד לפני כמה שנים צליחת סולו של הלמאנש נחשבה לאתגר ששיעורי ההצלחה בו עומדים על 10 אחוזים בלבד. אבל בשנים האחרונות שיעור ההצלחה עלה לכ-30 אחוז. העלייה נובעת מהירע שנצבר על האימונים וההכנות הנדרשים, ויבכות הניסיון והידע שהתפתח בארגוני הסירות שמלוות את הצולחים. הניסיון של קברניטי הסירות (פילוטרים) במחירת הנתבי המהיר ומזג האוויר הנכון הם קריטיים לביצוע צליחה מוצלחת.

מסלול צליחה טיפוסי מאנגליה לצרפת מתחיל בחוף שייקספיר שמצוי בין הערים דובר ופולקסטון ומסתיים בחוף הצרפתי הקרוב ביותר בנקודה שנקראת Cap gris Nezz, ממערב לעיר קאלה. אחד הגורמים העיקריים שיש להתחשב בהם בתכנון הצליחה הוא מחזורי הניאור והשפל בתעלה שמי תחלפים בכל שש שעות. המשמעות היא שלמשך שש שעות השחיין ייסחף לכיוון צפון, ובשש השעות הבאות הוא ייסחף דרומה. תכנון נכון של הזמן ונתיבי השחייה יביאו את השחיין אל ה"קאפ" במסלול שצורתו S הפוכה כשבחלק השני של השחייה נסחפים עם הזרם לכיוון דרום. חשוב להגיע לקאפ הצר פתי בזמן, לפני שכיוון הזרם ישתנה ויסחף את השחיין צפונה, הרחק מהחוף. רבים מהצולחים נכשלים בריק בנקודה האחרונה: הם מגיעים למרחק של שניים-שלושה קילומטר מהחוף, רואים את החוף הצרפתי מנגד אבל לא יכולים להשלים את הצליחה.

12 אלף קלוריות

ב-21 בספטמבר המראנו לאנגליה. תאריך הצליחה שלנו תוכנן לימים שבין 25 ל-30 בספטמבר. התוכנית היתה להגיע לעיר דובר, ליצור קשר עם הפילוט שלנו, מייקל אורם, להיג' תאמן במים הקרים של נמל דובר ולהמתין. ברגע שמוג האוויר יתאים לשחייה, בוקר או לילה - יוצאים לדרך.

סולו ישראלי

התואר "הישראלי הראשון והיחיד שצלח את תעלת למאנש לברו", שייך לפרופ' איתן פרידמן מנהל היחידה האונקולוגית בבית חולים שיבא בתל השומר. פרידמן השלים את המבצע ביולי 93', כשהיה בן 40.

"חלמתי על האתגר הזה מאז שהייתי בן ארבע", משחזר פרידמן. "למדת י לקרוא בגיל צעיר וקראתי באנציקלופדיה 'מכלל' על סיפור הצליחה של מתי'ו ווב, והיתה שם גם תמונה שלו. ברגע שראיתי את הסיפור אמרתי לעצמי: את זה אני רוצה לעשות".

בין גיל ארבע לגיל 40 הספיק פרידמן להתאמן בשחייה תחרותית ולשרת בצבא כרופא של חטיבת הצנחנים. באחת הפעולות של החטיבה ב-81' הוא נפצע, וכחלק מתהליך השיקום חזר לשחות.

ב-89', בעת שהתגורר בארצות הברית, התמודד פרידמן עם אתגר שחיית המרחק הראשון שלו - הקפת האי מנהטן, 45 קילומטר. "זה לקח לי שמונה שעות וחצי וחשבת לעצמי שאם עשיתי את זה, אני מוכן לצלוח את הלמאנש". בתחילת שנות ה-90 נסע פרידמן לשוודיה לצורך עבודת מחקר רפואית. "שחיתי שם באגם עם מים קרים של 15-16 מעלות, והייתי מגיע עד לשעתיים של שחייה רצופה. חשבת שזה יספיק לי".

בספטמבר 92' ניסה פרידמן בפעם הראשונה, אבל "שמונה קילומטרים לפני הסוף היו צריכים לשלוף אותי מהמים", הוא משחזר. "נכנסתי להיפותרמיה והייתי על סף אובדן הכרה".

לצליחה השנייה התכוון פרידמן ברצינות רבה יותר. "דבר ראשון העליתי עשרה ק"ג, מ-75 ל-85 ק"ג". הרבר השני היה אימונים אינטנסיביים במים קרים. "הייתי משכנע את עצמי שלא קר לי, שיש לי שכבה שמגנה עלי. בסופו של דבר שחייה במים קרים זה המון משחקים שלך עם הראש. כדי לצלוח את הלמאנש אתה צריך להיות מוכן קצת בנוף, אבל בעיקר הרבה מאוד בראש".

אילו עוד גורמים סייעו לך בצליחה השנייה המוצלחת?

"בפעם הראשונה היה לי צוות ליווי גרול מרי. היה כיסוי תקשורת וביא הרבה חברים ומשפחה. זה הטיל עלי מעמסה נפשית לא פשוטה. בפעם השנייה הכל נעשה הרבה יותר בשקט ובצנעה. היו לי רק שני מלווים. גם מזג האוויר היה שונה, נכנסתי בים יותר שקט. גם הכרתי יותר את הגוף שלי.

"לא היה לי שעון על היד ולא רציתי לדעת כמה זמן עובר. כל 45 דקות היתה לי הפסקת שתייה ואכילה. יצאתי לדרך בתשע וחצי בבוקר ונכנסתי ללילה. בפנטויה שלי ראיתי שאני מגיע לחוף ויש שם מסיבה עם ריקודים ורעשנים, אבל זה כמוכן לא היה כך. הגעתי לשם אחרי 13 שעות וחצי, בחושך מוחלט, וברגע שנגעתי בחוף הייתי ב'היי' מטורף. זו היתה הרגשה של סיפוק אדיר. יותר טוב מכל דבר אחר שעשיתי בחיים הספורטיביים שלי. יותר טוב מסקס. אבל אחרי שעתיים כבר שאלתי את עצמי: אוקיי, או מה עכשיו?"

ובאמת, מה עכשיו? "לתעלת למאנש אני מתכנן לחזור שוב בגיל 75. הכי זקן שעשה את זה עד היום הוא בן 70, כך שאם אצליח בכך אהיה הקשיש ביותר ולא יהיה קל לשבור את השיא הזה".

השתכנו באתר קרוואנים שנמצא ממש מעל הצוקים הלי בנים של רובי. כשהבטנו מעליהם לפנות ערב יכולנו לראות למטה את הים הכחול והחלק, וממול ראינו בכיורו את חופי צרפת. אתר הקרוואנים מיועד בעיקר לצולחים שמתעדרים לשחות כבר שלוש שבועות. אנחנו נמצאים כאן בשביל לעזור לאנשים להגשים את החלום שלהם, הסביר לנו ריוויר, הב עלים של המקום שמפעיל אותו יחד עם אשתו, אוליק. "אבל עכשיו העונה כבר נגמרת. הגעתם בשבוע האחרון".

את תהליך האקלום במים קרים התחלנו למחרת, בחוף סגור ליד מעגן הסירות של דובר. הכניסה למים היתה מעט טראומטית. אחרי כמה חודשים של שחייה ב-30 מעלות בים של תל אביב, זה לא פשוט לחזור לשחות במים קרים. בטבילה הראשונה היה ממש קשה לנשום. חלפו כעשר דקות עד שההלם הראשוני עבר ואפשר היה להתחיל לשחות. הטבילה הראשוֹר נה ארכה כ-45 דקות ובמהלכה שחינו כקילומטר וחצי. החוויה היתה נסבלת.

שחייה במים קרים דורשת הרבה אנרגיה מהגוף – כ-900 קלוריות בשעה – כמעט כפול משחייה במים "רגילים" של 25-26 מעלות. אצל שחינים שמתכננים לצלוח סולו תכנון המזון הוא גורם משמעותי ביותר. מאבק של כ-14 שעות במי ים קרים יאגבה מהגוף שלהם 12-14 אלף קלוריות. אלו קלוריות שאותן צריך להשלים בדרך – באמצעות ג'לים, חטיף אנרגיה ומשׂ קאות אנרגיה מיוחדים (מטקאות איווטיניים שכוללים מלחים ואלטרקולייטים שמונעים התכווציות שרירים. שחיינים שרדי ציב להגיע לצד השני של התעלה לא יכולים להחשות לעצמם לנוח באמצע. הם אוכלים כל 30-40 דקות, במהירות רבה, 20-30 שניות בכל עצירה. לוגיסטמה מה לגימות של משקה אנרגיה מחומם, וממשיכים.

במשחה שליחים בעיית התדלוק היא פחותה. כל שחיין שוחה במשך שעה ואז עולה לסירה כדי להתאושש, לנוח, לאֵ כול, להתחמם בצד – ואז קופץ בחזרה למים לעוד שעה. בעיה אחרת שאורבת בצליחת שליחים היא מחלת ים, שבה לוקים לא פעם השחיינים שמחכים לתורם על הסירה. צולח אידי בשם דונל באקלי, פגשגנו ברובר, הבטיח לנו שלפחות שלושה מביי נינו יחלו במחלת ים. "אבל זה לא ברצף להפריע לכם. בריגע שקופצים למים, מחלת הים עוברת", אמר.

חוקי צליחת התעלה ברורים ונוקשים: לשחיין שנמצא במים אסור לגעת בסירה באף באף איש אחר. נגיעת – נפסלת. אם שחיין אחר מקבוצת השליחים נפסל – כל הקבוצה נפסלת. על פי אתרי החברות שמלוות את הצולחים, מספר קבוצות השליחים שהשלימו עד היום את חציית הלמאנש עומד על כ-700. אנחנו היינו קבוצת השליחים הראשונה מישראל. הימים ברובר עברו עלינו בציפייה מתוחה. לאחר יום השמש הראשון מזג האוויר התלהף והפך הרבה יותר "אנגלי". ערפל גשם טורדני ורוחות הכניסו אותנו לכוננות ועצבנות. את המתח והעצבים פרקנו בסרטוני וידאו שצילמנו וערכנו על עצמנו, והעלינו לבלוג של כץ כדי להראות לחברים ולמשפחה בבית.

כל אחד מקבוצה חוטרד לממשו אחר. כץ "סובל" מאחוזי שומן נמוכים יחסית היה מאוד מוטרד מהקור. כל יציאה שלו מהמים לוותה בחצי שעה של רעידות – תופעה טבעית שמתֵ רחשת עקב חחורה של הרם הקר שהצטבר בגפיים לליבה. אני

חששתי בעיקר מהחושך. היה ברור לנו שחלק ניכר מהשחייה יתבצע בלילה. מבחינת טמפרטורת המים אין הבדל גדול בין היום ללילה. הבעיה היא על הסירה. כשהטמפרטורות צונחות בלילה לשבעיִשמנה מעלות זה בהחלט משנה. מדי פעם כשֵ קמתי בלילה לשירותים של הקרוואן ניסיתי לבחון את עצמי: האם אתה מוכן לקפוץ עכשיו מהסירה למים בכל הפעמים הת שובה הית? "לא". אחר כך התברר שסייטם דומים עברו בראש גם לשאר חברי לקבוצה. חשש אחר שלי נבע מפציעה טורדנית בברך שהחלה כחודשיים קודם לכן והגבילה את התנועה שלי.

לגעת ביבשה

לאחר כמה ימי הסתגלות קיבלנו איתוח חיובי: תחזית מזג האוויר היברה על אפשרות לצליחה ביום שני, 27 בספטמבר, אחר הצהריים. "תגיעו לנמל ב-11:00", הורה לנו פיילוט אורם באירות הבוקר החטופה. הגענו למעגן מתוחים ונרגשים, וכעֵ בור שעה של המתנה יצאנו לדרך ב"גאליונטי", הסירה שתהיה לנו לבית ב-15 השעות הקרובות. או יותר, אם נזדקק לכך. קפץ פי הסדר שקבענו, כץ היה הראשון להיכנס למים. הוא קפץ מהסירה, עלה על החוף, וחיכה עד שצופר הגאליוואנט ישי מיגע את אבר השני. בשעה 12:47 – ממש כמו סר מתיו ווב בשֵ עתו – החל כץ לשחות. הצוקים של רובי היו מעלינו, מזג האוויר היה מעונן אבל נוח, טמפרטורת המים נעה סביב 16-17 מעלות. הרוח היתה חמה והים חלק למדי. תנאים כמעט אופטימליים. השעה של כץ עברה מהר לכולנו. בהמשך הבנו שלצליחה בשליחים של חוק פיזיקלי מורו: הזמן על הסירה מתכווץ. ארבע שעות על הסירה עוברות הרבה יותר מהר משעת של שחייה במים. אחרי 55 דקות התחלתי לפשוט את חמש שכבות הלבוש שעטפו אותי. האוויר היה צונן למדי, אבל בריגע שהתמקמתי ליד הסולם לא חשתי בכלום. עודף אורגלין מן הסתם. בשעה 13:47 קפצתי למים.

משעת השחייה הראשונה שלי אני זוכר מעט מאוד. המים היו קרים כמובן, אבל אחרי כל האימונים בנמל העכור של רובר, זה כמעט לא הפריע לי. הראש היה נקי ממחשבות. השעון על היד הראה את הדקות עוברות בעצלתי. מדי פעם סימנתי לצופה התורן מבינינו שהכל בסדר, ובשאר הזמן פשוט ניסיתי להיצמד לסירה בלי לתת לה לברוח.

לקראת סוף המקצה שלי הבחנתי בתכונה בסירה לקראת הכניסה של אמיתי. עוד כמה דקות עברו והסולם ירד למים לסמן שהשעה שלי תמה. זהו, נגמר הפרק הראשון. עכשיו צריך לעלות למעלה, להתנגב, לעטוט מחדש את כל השכבות, ולהי תחיל להחזיר את האנרגיה ששארתי במים. התה החם שבר וטל הגישו לי היה פינוק אמיתי.

בקושי הספקתי להתייבש ולהתחמם, והנה גם השעה של אמיתי הולכת ונגמרת. במהלך המקצה שלו התחלנו לחצות את נתיב התובלה העמוס שעובר בתעלה. השחייה בין ספינות הענק נראתה מורוּה.

כעת הגיע תורו של טל. לאחר כמחצית השעה לערך נתפֵ סו לו השריידים ברגליים. ניתן היה לראות על פניו את המאמץ הכרוך בשחייה עם שרירים תפוסים. עוד חזירה, עוד תנועה, ו

עוד נשימה, שוב יורד הסולם למים, בר קופץ, טל יוצא, והנה נגמר סכב השחייה הראשון.

במהלך המשמרת של בר נכנסתי לאזור המקורה של הסירה כדי לקבל קצת מים רותמים לתה ולברר איך אנחנו מתקרמים. "עברתם כבר שליש מהדרך. אני חושב שזה ייקח לכם סביב 13 שעות", אמר פיילוט אורם. יפה, חשבתי לעצמי. כבר מדברים איתנו על אפשרות שנגיע לחוף ואף אחד עדיין לא מקיא על הסיפון העליון. "הסכב השני יהיה מהיר יותר", הסביר אורם. "זה תמיד כך. בהתחלה אנשים נוהגים לשמור כוחות, ואחר כך הקצב מתגבר".

במהלך המסע נוצרה אצלנו חלוקת עבודה. שני אנשים עוקֵ בים אחרי השחיין, והשניים האחרים מסייעים לאיש שיצא מהי מים להתאושש, או עוזרים לשחיין הבא להתכונן למקצה שלו. האיש שבמים שוחה אמנם רק ממישה מטרים מהסירה, אבל הוא נמצא בעולם משלו, מנותק, בודד. הנוכחות של אנשים שצופים בו מהסירה חשובה ביותר ומספקת המון עידוד.

הסכב השני החל לקראת שש בערב. במהלך השחייה של כץ החלה השמש ליפול מבין העננים בשקיעה שבעה את המים בכתום בודק. מיהרנו להסתער על המצלמות. ממש שוקקת זה נחמד ויפה, אבל המשמעות היא שהכניסה הבאה שלי למים תתבצע בחושך. כאמצעי בטיחות קשר לי אמיתי סטיקלייט מנצנץ לבגרי הים ונצנץ נוסף הצמרתֵ למשקפי השחייה.

השחייה בחושך אינה שונה בהרבה מהשחייה באור למעט העובדה שאתה לא רואה שום דבר מלפנים. הרבר היחיד שרואים מתוך המים זה את הורקור שמכוון עליך מהסירה. ה"לג" השני עבר לי מהר יותר. נרמה לי שגם המים היו קצת פחות קרים. אחרי שיצאתי והתאוששתי הלכתי לחלק הקרמי של הסירה כדי לספק עידוד לחברים החותרים במים. באפק כבר ניתן היה לראות את אורות העיר קאלה, אבל היער שלנו הוא דרומה, למגדלור שמנצנץ מעל קאפ גרי נו. את המרחק מהחוף הציפתי קשה לאמוד מהסירה, אבל האורות שקודם נראו צפופים מאוד החלו אטיאט להתרחק. זו היתה העדות העיקרית לכך שאנחנו מתקרבים.

הסכב השני חלף גם הוא, וכץ נכנס בפעם השלישית. מתא הנהג נמסר לנו שאנחנו במרחק של כארבעה קילומטרים וחצי מהחוף. כבר אפשר להריח את הסוף. אמיתי שפבל מאוד מהקור בשחייה השנייה שלו ביקש ממני לשחות מהר כדי שֵ יצטרך להיכנס שוב למים.

כ-23:47 קפצתי למים בפעם השלישית בידיעה שהמרחק מהחוף קטן, אולי קילומטר וחצי. חצי שעה, מקסימום 40 דקות ואני נוגע בחוף. אמיתי שצפה בי מהסירה סימן לי באצבעות את הזמן שעובר: שתי אצבעות (20 דקות), שלוש אצבעות, ארבע אצבעות. אורות המגדלור מצדֵ ימין נעלמו. לפתע הסירה נעֵ צרה ובר החל לצעוק לי: "עמי, עכשיו תשחה קדימה לאן שהוא מאיר לך. יש שם סלעים, תעלה עליהם בוהדות". הרמתי את הראש וראיתי קיר שחור וגדול וכמה גושים שבולטים החוצה מהמים. זהו, אנחנו ממש ליד החוף. הארגלין הציף את הרם. שחיתי כ-50 מטר לפנים לתוך הגלים המתנפצים על הסלעים.

חוקי הצליחה אומרים שצריך לעמוד או לגעת בסלע שאינו מוקף במים. ניסיתי לשחות לאט ובוהדות כדי להגיע לסלע כזה אבל הגלים המטלטלים לא איפשרו לי להתייצב. נגעתי בסלע הכי רחוק שיכולתי. לפתע החל הצופר של הגאליוונט לנסר את הלילה. האם סיימנו? שמעתי קולות צועקים אלי מהסירה אבל לא הבנתי כלום. ניסיתי להיאחו בסלע גדול ביד אחת והוצאתי את אטמי האוזניים בניסיון להבין מה צועקים לי שם. ואז שוב קטע הצופר של הסירה את הצעקות. הבנתי שזה נגמר והתחלתי לחזור לכיוון הסירה. בדרך חזרה חטפתי שפשוף בכטן מאחד הסלעים הסמוכים לחוף. כאילו שאכפת לי מזה. עוד כמה תנועות ואני שוב על הסירה. החברים קיבלו אותי בצעקות "יש! עשינו את זה!"

אחרי כמה דקות של רעידות הסתערתֵ בשמחה על חמש כוסות של תה רותח. "11 שעות ו-47 דקות. זה הזמן שלקח לנו", בישר לי אמיתי. בערך שלוש שעות מהר יותר מכפי שניבאנו ערב קודם לכן בסעודת הפסטה המסורתֵ שלפני הצליחה.

כץ שלאורך כל הדרך שלח עדכונים במייל ואסיאםֵאס לחברים ולמשפחות העוקבים אחרינו מהארץ הקריא לכולנו את המייל ששלח מהסירה:

"בוקר טוב לכולם! עשינו את זה!!! קבלו מוקי! 11:47 שעות של תענוג צרוף באו לקצן. במהלך 'משמרת' של עמי החוף הגיע. עמי טיפס בגבורה על הסלעים והצופר של ה-Gallivant פילח את הלילה. זרופי גשם שוטפים אותנו בשעתיים האחרר נות על הסיפון. אנחנו רחוקים 2.5 שעות הפלגה מנמל הבית. תם ונשלם! איזה אושר!!!

"נשיקות וחיוכים מכולנו: שלמה, עומר, אבישי, עמי וגדי. רות סוף".

[∗]

